GÜNAYDIN

ustura 5

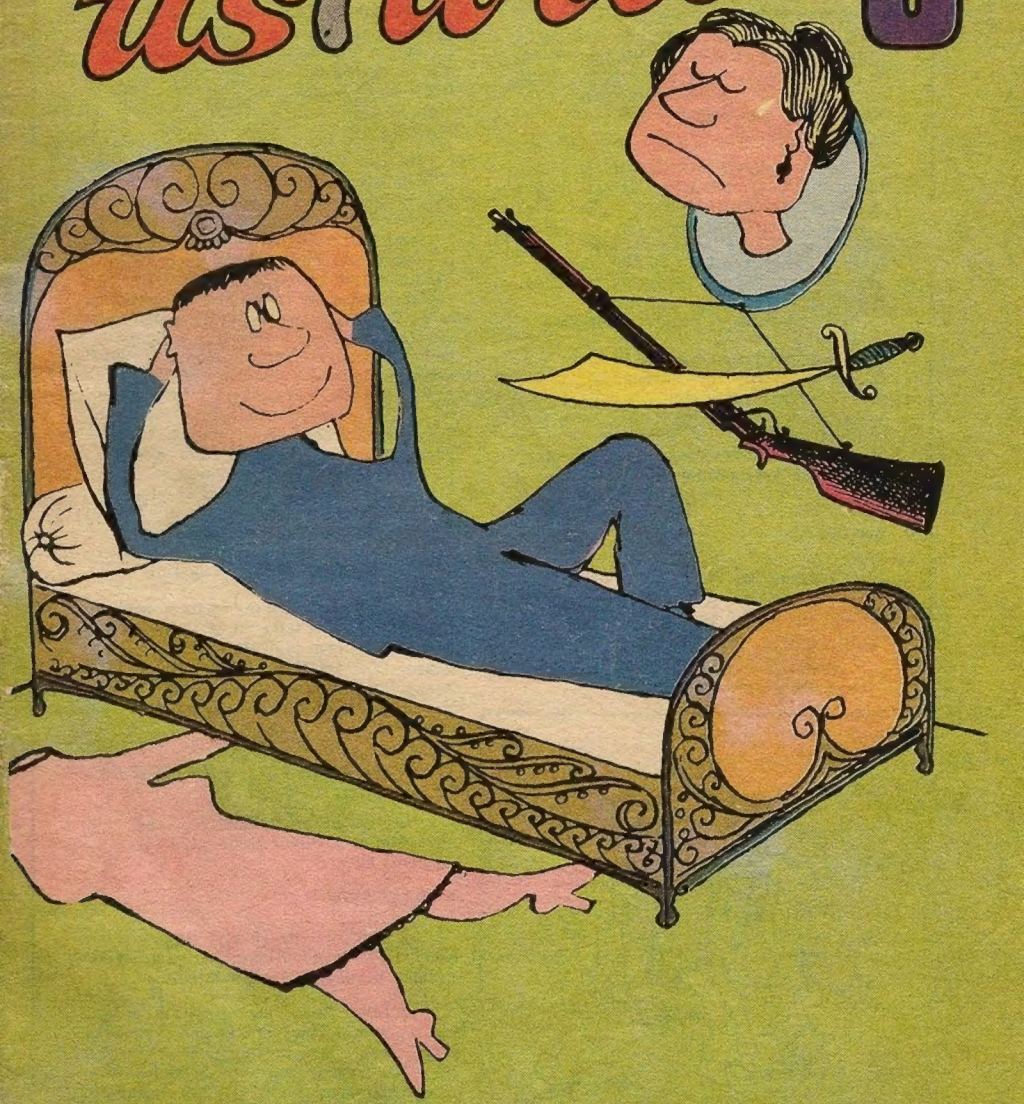

Görün traşın en ekstrasını,
Biledi berber Usturasını !

-Ebû Berber İbni Ustura-

ANLAT DERDİNİ MARKO PAŞA'YA!

Trabzon'dan bir öğretmen okurumuz yazıyor:

"Yıllardanberi", "Biz bu kafayla.." "Bizde bu kafa varken...","Biz bu kafayı değiştirmedikçe..." deyip duruyorlardı. Şimdi organ nakli ameliyatları başladı. Niçin kafayı hâlâ değiştirmiyorlar?"

MARKOPAŞA:

Beynini değiştirmek isteyen bir adamın, gittiği hastanede kavonozlar içinde beyinler gösterirler:

-Bu Alman beyni beş dolar, bu İngiliz beyni yedi dolar, bu Rus beyni altı dolar, bu Fransız beyni on dolar, bu Amerikan beyni üç dolar... Bu da öküz beyni bin dolar.. Hangisini istersiniz?

Öküz beyninin en pahalısı olmasına şaşan adam,

-Neden öküzünki o kadar fiyatlı, çok mu iyi düşünüyor? diye sorunca,

-Yok canım, demişler, yüz öküz kesiyoruz da, ancak birinden beyin çıkıyor; maliyeti yüksek...

"Bizde bu kafa varken..." diyenler, giderler de kafalarını daha kötüsüyle değiştirirler, yerine konulacağın daha iyi olacağı nerden belli? Biz kafamızdan memnunuz çok şükür...

□

Ankara'dan Bn. N. K. soruyor:

"Amerikalılar Ay'a giderlerse dünyayı bize bırakırlar mı?..."

MARKOPAŞA:

Ay'da, dünya da onların olsun... Bizim Türkiye'yi bize bıraksınlar, yeter...

Lâleli'de B. Sait Ermin soruyor:

"Midemden hastaydım. Doktor, asitli besinler yememi söyledi. Siz bir zamanlar Sultan Abdülaziz'in başhekimliğini yapmış olduğunuz için size baş vuruyorum: Hangi asitli besinler almamı salık veriniz?"

MARKOPAŞA:

Hangilerini alacağınızı değil, hangi asitli maddeyi almamanız gerektiğini söyliyeyim, daha kısa olur. Geçenlerde gazeteler, kıskanç bir kocanın, yüzüne asit atarak karısının suratını yaktığını yazmıştı. Yaralı kadının Adlî Tıpta yapılan muayenesinde suratının asitle değil, meyva suyu diye piyasada satılan bir renkli sıvı ile yakıldığı, anlaşılmıştır. Meyva suyu diye satılan bu renkli sıvıyı bizde evimizde fayansları ve helâ mermerlerini temizlemekte kullanmaya başladık ve parlak sonuçlar aldık Kirli fayans ve mermerleri temizlemekte, üç litre suya, bu renkli sudan yalnız beş damla damlatmak yetiyor. Daha fazla koyarsanız, fayans ve mermerleri eritiyor. Aynı renkli sıvıdan bir teneke suya bir damla katarsanız, bu karışığı tıraştan sonra da kullanabilirsiniz. Adı geçen meyva suyundan bir damladan fazla koyduğunuz, suyu suratınıza sürerseniz, sakal köklerini kurutacağından artık hiç sakalınız çıkmaz.

İşte, meyva suyu diye satılan bu renkli ve keskin asiti içmeyin de, başka hangi asit olursa olsun için! Hatta tuzruhu ve kezzap bile içebilirsiniz. Çünkü şimdiki kezzaplar ve tuzruhları, bu asitli meyva suyu yanında nane ruhu gibi kalır.

□

Tarlabaşı'nda şoför B.Cemal Belik yazıyor:

"Bir Bakanımız yakında otomobil ihraç edeceğimizi söylüyor. Sizin bu konuda düşünceniz nedir?"

MARKOPAŞA:

Bir zamanlar da Türkiye buğday ihraç ediyor diye övünüyorlardı. O zamandan beri hâlâ buğday ithal edilmektedir.

Nasrettin Hoca, kırkar paradan aldığı bir sepet yumurtayı yine kırkar paradan satıyormuş. "yahu, ne yapıyorsun?" diyenlere "Siz anlamazsınız, ben sürümden kazanıyorum" demiş. Biz, Hoca'nın hesabında geçtik. İthal ettiğimiz fiyattan ucuza otomobil mi ihraç edeceğiz dostlar alışverişte görsün diye? İhraçtan vazgeçtik, iç ihtiyaç için yetiştirsinler de otomobil ithal etmiyelim, yeter...

"Biraz geri çekil! Son zamanlarda çektiğin resimlerimde hiç başım görünmüyor."

BİRAZ DA TARİH

Tarihte berber ve ustura

Müverrih-i Berberî: Şakir Şakırşakir

Berberlerin piri Hazret'i Âdem aleyhisselâm olup(ve aleyküm selâm) tarihteki ilk tıraş da Baba Âdemin Havva anamızı tıraşlamasıdır. Kutsal kitaplardaki elma hikâyesi ise, kadınların gözünü korkutmamak için ilk kadın berberi Âdem Baba'nın gırgırıdır.

Çok iyi tıraş ettiği halde Âdem Baba'nın kendi kendini tıraş etmemesinin nedeni, tarihin o ilk döneminde henüz don ve pantolon icat edilmediğinden, striptiz durumunda kalıp Hava anamızın gözünü korkutmamak için, saçını ve sakalını uzatarak önüne ve ardına örtü olarak kullanmış olmasıdır. Çünkü Havva anamızı tıraşlarken, incir yaprağı küçük geliyor ve bazı yeri açıkta kaldığından Âdem Baba korkulu rüya görüyordu.

Usturanın icadı şerefi, eski Yunanlılarındır. İlk usturayı Aristofanes'in kullandığı bilinmektedir. Ancak İranlılar ve Araplar da usturanın mucidi oldukları iddiasındadırlar. İranlılar, ustura kelimesinin aslının Farsça "üstre", Araplar da "üstüre" olduğunu söylemektedir .. Arap iddiası daha akla yakındır. Çünkü "üstüre" yalan, uydurma söz demektir ki, tıraşın sebebi de budur ve politikacıların tıraş kesmede ustura kullanmaları da bundandır.

Dünyanın en ünlü berberlerinden Nasrettin Hoca, dikine tıraş yapmakla ünlüdür. Hem de susuz ve sabunsuz tıraşı ilk yapan bizim Nasrettin Hoca'mızdır.

Sinekkaydı tıraş ise Evliya Çelebi'nin buluşudur.

Tarihteki tıraş türleri içinde etek tıraşı ve eşek tıraşı da varsa da, bunlardan duvar şairi Tosun'un buluşu olan etek tıraşı biz tarihçilerden çok edebiyatçıları ilgilendirdiğinden konumuzun dışında kalmaktadır. Buna karşılık eşek tıraşı, çok yaygın bir tıraş olup, her gencin başına gelebilir.

Tıraşların en tehlikelisi, güveyi tıraşıdır. Çünkü, güveyi tıraşı olanlar, suratlarını işkembe kazıtır gibi kazıttıktan başka ömür boyu pişman olacakları bir gecenin karanlığına balıklama, dalıyorlar demektir.

Alabrus tıraşı kimisi Bursa usûlü tıraş sanırsa da gerçekte alabrus tıraş, Türk - Alman dostluğuyla birlikte Türkiye'ye girmiş, kısa, ama kalın ve sert biçimde bir tıraştır.

Politikacıların tıraşlarına insan dişini sıkıp dayansa bile, tıraş ettikten sonra bir de perdahlamaları yok mu, işte buna can dayanmaz!

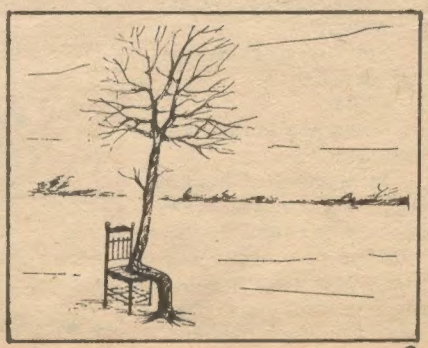

AZİZ NESİN'DEN BİR HİKÂYE

Amerika'yı yapan Mimar

Öğretmenimiz bir sabah okula müfettiş geleceğini söyledi.

O gün müfettişin, buralarda başka okullara da gittiğini duyduk. Başka okullardaki arkadaşlarımıza, müfettişin ne yaptığını sorduk. Onların söylediğine göre kaldırdığı her öğrenciye hep aynı soruları soruyormuş. Sorduğu sorular da şunlarmış: "Amerika kaç yılında keşfedildi?", "En çok sevdiğin insan kimdir?" "İstanbul'u kim fethetti?", "Süleymaniye Camisini kim yaptı?"

Öğretmenimiz derste bize,

-Şimdi de bazı soruların cevaplarını öğreneceksiniz. Müfettiş Bey kaldırıp sorarsa birinize, makine gibi çabuk cevap vereceksiniz" dedi.

Sonra bize, soruları ve cevaplarını ezberletti.

-Amerika kaç yılında keşfedildi?

Hep bir ağızdan bağırıyorduk:

-1492

-Dünyada ençok sevdiğin kim?

Bu soruya herkes başka başka cevap verdiği için bir uğultu- gürültü yükseliyordu. Kimimiz "Atatürk", kimimiz "Annem" yada "Babam" diye bağırıyorduk.

Sonra öğretmenimiz üçüncü soruyu soruyordu:

-İstanbul'u kim fethetti?

Şıp diye cevabı yapıştırıyorduk:

-Fatih Sultan Mehmet.

-Süleymaniye Camisini kim yaptı?

Öğretmenimiz sorusunu bitirmeden, ezberlediğimiz cevabı, hep birden bağırıyorduk:

-Mimar Sinan...

İki gün hep bu sorularla cevaplarını ezberledik. Öğretmenimiz sık sık "Sakın unutmayın ha" diyordu.

Ben artık içimden arka arkaya cevapları diziyordum: "1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet, Mimar Sinan. 1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan. 1492 Babam..."

Öyle alışmıştım ki, nerde olsam, elimde olmadan, bu cevapları sırayla mırıldanıp duruyordum.

Bir sabah Annem,

-Hasta mısın! diye sordu.

-Değilim... dedim.

KADINLAR CEZAEVİNDE

"Hayatımda hiç böyle hakarete uğramadım. Tüfek altında önce beni soydu... Sonra da elbisemi alıp gitmeye kalkmaz mı?"

-Bütün gece, "1492, Babam, Fatih Sultan Mehmet, Mimar Sinan.." diye sayıklayıp durdun da, ateşin yükseldi sandım.. dedi.

O gün ilk derste Müfettiş sınıfımıza geldi.

Bilirsin, ben öyle çok heyecanlı değilimdir ama, nedense o gün çok heyecanlandım. Titriyordum heyecandan. Belki de öğretmenin heyecanı bana geçmişti. Çünkü onun ellerinin titrediğini gördüm.

İçimden "Müfettiş, ah, beni kaldırıp sorsa da makine gibi cevaplar versem" diyordum. Öğretmenimizin yüzünü ağartmak istiyordum. Kendi kendime boyuna "1492", Babam, Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan. 1492." diye mırıldanıp duruyordum.

Sanki içimden geçenleri okumuş gibi, Müfettiş bana,

-Sen kalk! dedi.

Sevinçle fırladım.. Sonradan bana arkadaşların söylediğine göre, Müfettiş,

-Kaç yaşındasın? diye sormuş.

Ben heyecandan soruyu anlayamadığım için, Amerika'nın keşfini soruyor sandım,

- 1492 efendim.. diye bağırdım.

Şaşkınlıktan gözleri büyüyen Müfettiş,

-Neee? Kaç yaşındasın? diye bir daha sordu:

Ben de, doğru cevap verdiğimi sanarak,

-1492 efendim... diye daha yüksek sesle bağırdım.

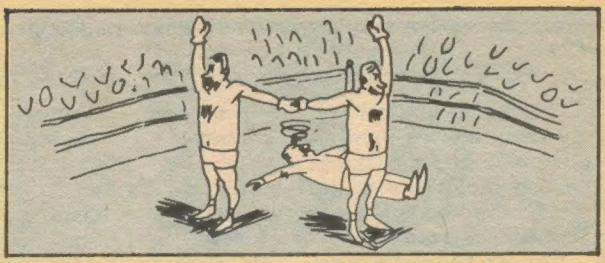

Müfettiş,

-İstanbul'u kim fethetti? diye sormuş.

Ben ezberlediğim cevap sırasına göre,

-Babam... dedim.

Müfettişin soruların sırasını değiştireceğini önceden hiç düşünmemiştim.

Müfettiş ayağını yere vurup bağırdı:

-İstanbul'u kim fethetti, diye soruyorum.

-Babam efendim.

-Senin baban kim...

-Mimar Sinan.

-Ağzından çıkanı duymuyor musun oğlum?.. Babanı soruyorum, Mimar Sinan diyorsun.

İşte ancak o zaman kırdığım potu anlayabildim. Ama heyecandan, Müfettişin de bağırmasından öyle şaşırmıştım ki, bir türlü kendimi toparlayamıyordum,

-Peki, Mimar Sinan ne yaptı?

Artık büsbütün şaşırmıştım. O şaşkınlıkla,

-İstanbul'u fethetti efendim... diye bağırdım

-Kim?

Sözde yanlışımı düzeltmek için,

-Mimar Süleyman... dedim.

-Süleymaniye camisini kim yaptı öyleyse?

-Sultan Sinan Fatih..

Kelimeleri birbirine karıştırdığımı sezinliyordum ama, artık toparlanamıyordum.

Müfettiş öyle kızmıştı ki, kızgınlıkla o da şaşırıp,

-Oğlum, dedi, Amerikayı yapan Mimar Sultan Mehmet'tir, Süleymaniye Camisini de keşfeden Fatih Sinan'dır.

Çocuklar kendilerini tutamayıp kıkırdayarak gülüşmeye başlayınca Müfettiş yanlış söylediğini anladı. Yanlışını düzeltmek istedi:

-Yani Sinaniye camisini Mimar Süleyman yaptı, Fatih'i Mimar Sultan Mehmet fethetti demek istiyorum...

Yine yanlış söylediğini anlayıp,

-Beni de şaşırttın be çocuk!.. dedi.

Kızgınlıkla başını sallaya sallaya, kapıyı hızla çarpıp dersaneden çıktı.

Dersanede çıt yoktu. Bir süre sonra öğretmenimiz,

-Yazıklar olsun!... dedi.

Bu sözü, bana mı müfettişe mi, yoksa kendisi için mi söylediğini anlayamadım.

ZENCİLER İÇİN

Zenci şoför, külüstür kamyonunu tam da kırmızı yanınca sürmez mi! Trafik karışır, arabalar biribirine girer ve polis, zebani gibi, zavallı zencinin başına dikilir:

-Ne hayvan herifsin be!..Kör müsün? Kırmızı yanarken geçilir mi?

Masum zenci boynunu büker:

-Beyazlar, der, hep yeşil yanarken geçti de... Ben kırmızıyı zenciler için sandım...

★

ÖVÜNGEN AT

Çayıra bırakılan binek atı, orada bir vahşi ata rastlar. Öğünmek için durumunu biraz parlak, gösterir. Ama vahşi at, hayli şüpheci olduğundan durmadan sorar:

-İyi ama, ağzındaki demir ne?

-Haaa o mu? O, benim işta-hım açılsın diye...

-Peki ucundaki kayışlar?

-Canım, ağzımda tutmaktan usanınca yere düşmesin diye...

-Ya sırtındaki eğer?

-Haaa o mu? Çok yorulunca üstüne binip işe atla gideyim diye.

BEYAZLARA VERGİ

Amerika... Yıl:1990

New York'ta bir gece kulübü.. Lüks mü lüks... Her taraf kadifeler, ipekler, kristaller içinde... Görünür yerde bir yazı: "Beyazlar giremez."... İhtişam içindeki salonda bazı çiftler içkilerini yudumlamakta, bazıları dansetmekte... Tabii hepsi zenci. Kulübün Müdürü de zenci... Yalnız bir tek beyaz var: Barmen... Adamcağız, tezgâhın gerisinde bir yandan kadehleri kuruluyor, bir yandan da şarkı mırıldanıyor:

-"Kirazlar çiçek açtığı zaman..."

Müşterilerden biri, barmen ihayranlıkla dinler, dinler, dinler ve birden yanındaki fıstık gibi kıza dönerek,

-Biliyor musun, der, şarkı söylemek bu beyazlara vergi... Herifçioğullarında doğuştan müzik kabiliyeti ve ritm duyusu var...

★

BİR BİZDEN BİR ONLARDAN

Kont Hazretleri ava çıkmış ve bütün gün taban teptikten sonra, ancak bir tavşancık vurabilmişti. Eh, bu pek üzülecek bişey değil tabii... Ama üstelik, Kont Hazretleri, tavşan sanıp kendi malikânesinin korucusunu da vurup öldürmez mi? İşte bu sıkıcı bir iş. Zira, korucunun karısına olayı haber verip başsağlığı dilemek gerek... Kont Hazretleri, bu sıkıcı görev için korucunun dul karısını, çağırtır. Bir eli ile tavşanı, öteki ile "maktul" korucuyu gösterdikten sonra, etkili bir sesle feryat eder:

-Heyhat Madam!.. Durumu görüyorsunuz: Bir onlardan, bir bizden!.

İNSAN İNANMAK İSTEMEZSE

Alfred, Arlène ile bir yıldır evlidir. Ama bir yıldır korkunç bir şüphenin esiridir Alfred. Çünkü, karısından şüphelenmekte ve onun kendisini aldattığını sanmaktadır. Ama elinde delil yoktur... Ah elinde şöyle bir delil olsa, sağlamca bir delil.. O ne yapacağını bilmektedir.

Alfred sonunda bu dayanılmaz derdini eski dostu Wendell'e açar ve ikisi düşüne taşına bir çözüm yolu bulurlar: Alfred, bir geziyi bahane edip şehirden ayrılacak, Wendell de Arlène'i sıkıca izleyerek kesin delili elde edecek...

Alfred, plân gereğince geziye çıkar ve iki gün sonra dönüp doğru dostu Wendell'e gelir. Sadık dost, olup bitenleri anlatmaya koyulur:

-Senin gittiğin akşam, çok şık çok yakışıklı bir herif sizin eve geldi. Arlène de durumdan haberli olmalı ki, az sonra iki dirhem bir çekirdek, herifle birlikte evden çıktı. Doğru bir gece kulübüne gittiler. Yediler, içtiler ve bol, bol dansettiler. Ne varki, dans ederken adam Arlène'e ve Arlène de adama o kadar kuvvetli sarılıyordu ki, adamın karnını kaç defa öptüğünü, Arlène'in adamın kulak memesini kaç kere okşadığını doğru dürüst sayamadım... Sabahın, üçünde kulüpten çıktılar, bir taksiye binip sizin eve döndüler. Salonun penceresinden görebildiğim kadarıyla durum şuydu: Arlène, adama bir kokteyl hazırladı. Ama adam kadehi bir kenara koyup, Arlène'i kucakladı. İkisi birden divanın üzerine yuvarlandılar. Bir süre sonra yalpalayarak kalktılar. Arlène adamı elinden tutup yatak odasına sürükledi.

-Peki sonra?

- Sonra hiç... Birşey göremedim ki... Yatak odasının perdeleri kapalıydı.

-Yuh be! ... Bendeki şu talihsizliğe bak... Tam kesin bir delil ele geçirecekken olan şu işe bak... Yarabbi şu kahredici şüpheden bir türlü kurtulamıyacak mıyım ben?

"Yemeğe çıkıyorum. Ben gelene kadar karıma, her beş dakikada bir "Evet sevgilim" diye mırıldanırmısın..."

★

BÜYÜK BULUŞ

İki Fransız buluşlarını satmak için patentleri cepte Amerika'ya giderler. Birincisi buluşunu beş bin dolara satar. Bu, bir yanından beş dolar atınca öteki ucundan, genç ve güzel bir kadın çıkaran acaip bir makinadır. Öteki Fransız ise buluşunu 10 mülyon dolara satar. Onun makinasında ise, bir uçtan karısını atan adam, öteki uçtaki delikten 5 dolar almaktadır

ÜNLÜ KARİKATÜRCÜLER: TREZ

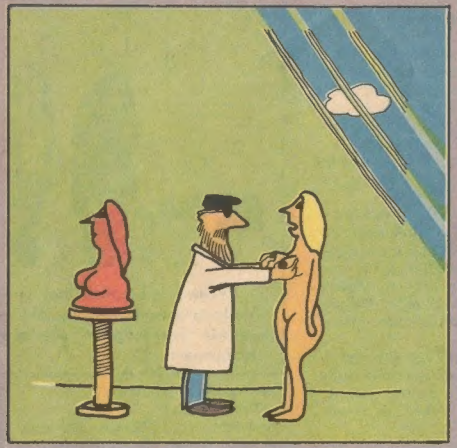

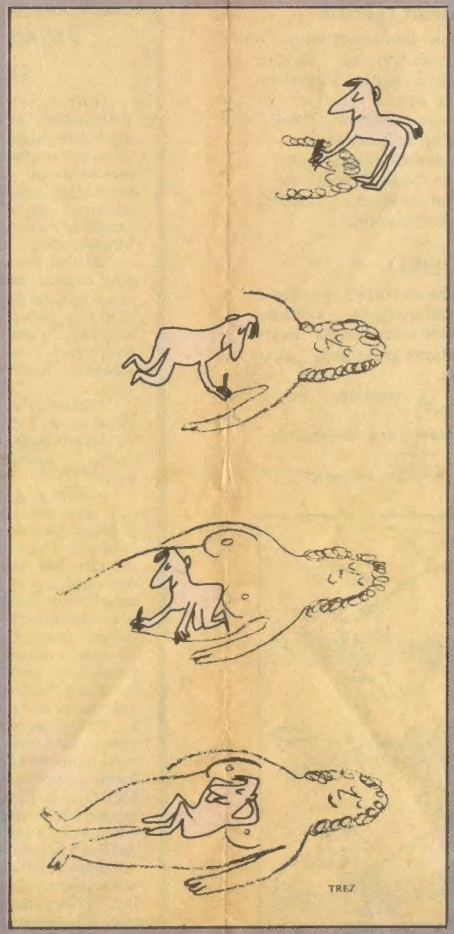

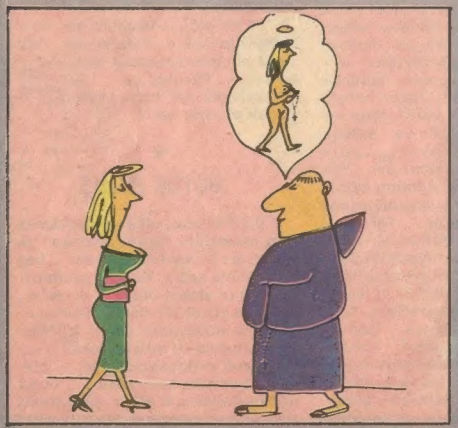

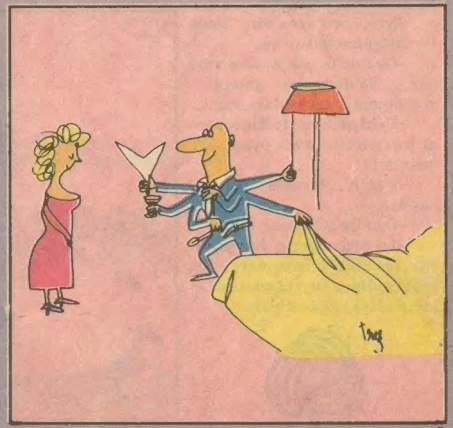

BİR SİZDEN

BİR KUSURU VAR

Üçüncü mevki kompartmana köpeği ile birlikte bir avcı girer. Yerleştikten sonra avcı, çantasından bir satranç takımı çıkarır, taşları dizer ve köpeği ile karşı karşıya, geçerek oynamaya başlar. Kalabalık yolcular hemen başlarına üşüşür. Köpek adamakıllı yaman bir oyuncudur. Capablanca müdafaası ile başladığı oyunu Borvinnik'in hamleleriyle yürütür ve sahibini kolayca yener.

Şaşkınlıktan dillerini yutacak duruma düşen seyirciler, avcıya sorarlar:

-Bunu neden bir yarışmaya sokmuyorsunuz?

Avcı, hor gören bir ifade ile köpeğine bakar ve,

-Ona daha çok zaman var, der... Bu durumda şampiyon olamaz, noksanları var...

-Peki, der seyirciler, bari satrançtan başka oyun da bilir mi?

-Tabii... Meselâ pokere bayılır.

-Onu da iyi oynar mı?

-İyi oynamasına iyi oynuyor, ama bir kusuru var: iyi kâğıt gelince kuyruğunu sallayıp elini belli ediyor.

ZEHİR OLSA İÇERİM

Oy hakkı kazanmak için ateşli bir mücadele açan kadınlardan biri, bu hakkın tanınmasına karşı çıkan İngiliz Başbakanı Lloyd George'a şöyle çatar:

-Şükredin ki kocam değilsiniz... Yoksa çayınıza mutlaka zehir kordum...

Lloyd George nezaketle cevap verir:

-Şüphe etmeyiniz ki hanımefendi der, eğer siz benim karım olsaydınız, zehirli çayınızı memnuniyetle içerdim...

KARŞILIKLI

İşçi yasağı yıllarında polis bir meyhaneyi basar. Yakalananlar içinde Groucho Marx da vardır. Elinde tabancasıyla meyhanenin ortasına fırlayan polis şefi, sert bir sesle ihtar eder:

-Kimse tüymeye kalkışmasın... Yoksa ateş ederim...

Groucho Marx dayanamaz ve aynı tonda haykırır:

-Kimse ateş etmeye kalkışmasın, yoksa derhal tüyerim...

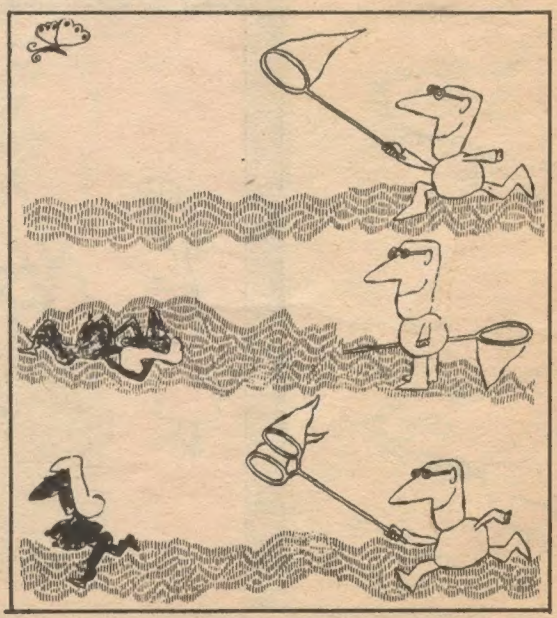

SÜLEYMAN NAZİF
(1870- 1927)

Şair ve tarihçi Sait Paşa'nın oğludur. Diyarbakır'da doğdu. Küçük yaşta memurluğa başladı. 1897'de Avrupa'ya kaçarak sekiz ay Paris'te kaldı. Dönüşünde, Abdülhamit Süleyman Nazif'i Bursa mektupçuluğuna göndererek bir bakıma sürgün etmiş oldu. Oniki yıl bu görevde kaldı. (1908) Meşrutiyetten sonra İstanbul'a geldi ve Basra Valisi oldu. Kastamonu, Trabzon, Musul ve Bağdat valilikleri yaptı.

23 Ocak 1920'de Darülfünunda verdiği konferans yüzünden İngilizler onu Malta'ya sürdüler, orada yüzden çok Türk aydınıyla birlikte yirmi ay sürgün kaldı.

Ağdalı Osmanlıca yazdığı için eserlerini bugün anlamak zordur. Birçok nükteleri hâlâ söylenmektedir.

KÖTÜ BİŞEY OLSAYDI

Süleyman Nazif, Abdullah Cevdet'i yermek için fırsat kollardı. Bir gün Nazif'e,

-Din, iyi bişey midir, yoksa kötü mü? diye sormuşlar.

Süleyman Nazif,

-Valla demiş, bu herkese göre değişir, ama kötü bişey olsaydı Abdullah Cevdet dinsiz olmazdı.

BİR BİZDEN

GÖBEK ATAR

Süleyman Nazif'le Abdullah Cevdet'in araları açıktı. Birbirlerini yerdiklerinden arkadaşları, onları kızdırmak için laf taşır, aradbir de dedikodu uydururlarmış. Bir gün Süleyman Nazif'e,

-Abdullah Cevdet sizin için "Valiliklerde kese kese altın alırken o, biz burda meteliğe kurşun atıyorduk" diyor, demişler.

Nazif hemen cevabı yapıştırmış:

-Yalan söylemiş, o öyle korkak ve çimridir ki, söz olsun diye bile kurşun atamaz, atsa atsa ancak meteliğe göbek atar...

AMAN FIRSAT...

İkinci Dünya Savaşında, sonra İstanbul'un işgali sırasında Süleyman Nazif'in İngilizlere nasıl amansız düşman olduğu bilinir.

Bir konuşma sırasında, bir kadının ayağının altına kimin adı yazılsa onun başının belâya girdiğinden, söz edilir. Süleyman Nazif birden atılmış,

-Aman, demiş, bir İngiltere haritası yaptırsak şu kadının ayağının altına...

AĞIR BİR SIFIR

Süleyman Nazif, o dönemin Dışişleri Bakanı Halil Bey'i hiç sevmez, soranlara, çok şişman olan Halil Bey için düşüncesini şöyle özetlerdi:

"Halil Bey, yüzelli okka gelen bir sıfırdan başka bişey değildir..."

DENİZ SUYU

Çok sevdiği, arada bir de çekiştirdiği Celâl Nuri için, Süleyman Nazif şöyle diyordu:

"O, deniz suyuna benzer, ne içiler, ne geçilir!"

LADY HAMİLTON'...

Bir psikiyatri kliniğine, kendisini "Amiral Nelson" sanan bir hasta getirirler. Doktorlar, hastaya olağanüstü ilgi gösterirler. Zira klinikte birkaç yıldan beri kendisini "Amiral Nelson" sanan ve bir türlü iyileşmeyen bir hasta daha vardır. İkinci bir "Amiral Nelson" daha gelince, doktorlar bakalım ne sonuç verecek diye iki hastayı ayni odaya kapamaya karar verirler.

Ertesi gün vizitede doktorlar yeni Amiral'i sorguya çekerler:

-Günaydın Amiral... Geceyi iyi geçirdiniz mi?

-Daha iyisi can sağlığı, der. hasta... Gerek Amiral Nelson gerek ben geceyi oldukça iyi geçirdik...

Bu cevap karşısında pek heyecanlanan doktor,

-Aman ne iyi, der. Demek ki artık Amiral Nelson olmadığını anladın...

-Amiral Nelson 'u da nereden çıkarıyorsunuz? Ben Lady Hamilton'um...

★

FAKİRLİK

Fakir giyimli bir kadın, psikiyatrın yanına çekine çekine girer.

-Korkunç bişey Doktor Bey, der. Çok korkunç bişey... Küçük oğlum kendisini tavuk sanıyor.

-Tavuk mu sanıyor? Ne zamandan beri?

-Beş yıl kadar oluyor...

-Ne?... Beş yıl mı? Beş yıl ha... Demek bana gelmek için beş yıl beklediniz?...

-Kızmayın Doktor Bey... Biz, fakir, hem de çok fakiriz. Yumurta paralarından vazgeçemedik...

ORHAN VELİ KANIK
(1914-1950)

Mizah yazarı Adnan Veli Kanık'ın iki yaş büyük ağabeyisi Orhan Veli, şiiri "şâiranelik" ten kurtaran ünlü bir şairimizdir. Yalın bir dil kullanarak, kısa, özlü şiirler yazdı. Şâiranelik yanlısı eski kuşak şairlerini alaya alan taşlama ve yergileri yüzünden çok saldırıya uğradı, ama sağlığında kendisinden en çok sözettiren şair oldu. Özellikle ilk şiirlerinde mizah gücünden yararlandı.

Ankara Gazi Lisesini bitirdikten sonra bir süre İstanbul Üniversitesi Felsefe bölümüne gittiyse, bitirmeden ayrıldı PTT Genel Müdürlüğünde memur oldu, daha sonra Eğitim Bakanlığı Çeviri Bürosu'nda çalıştı, kitaplar çevirdi. Burada ayrılınca (1947) YAPRAK dergisini 28 sayı çıkardı. 14 Kasım 1950'de genç yaşında öldü, Rumelihisarı mezarlığına gömüldü

TAŞLAMA

ORHAN VELİ'DEN

KİTABE-İ SENG-İ MEZAR

Hiçbir şeyden çekmedi dünyada
Nasırdan çektiği kadar;
Hatta çirkin yaratıldığından bile
O kadar müteessir değildi;
Kundurası vurmadığı zamanlarda
Anmazdı ama Allahın adını
Günahkâr da sayılmazdı
Yazık oldu Süleyman Efendi'ye

ESKİLER ALIYORUM

Eşkiler alıyorum
Alıp yıldız yapıyorum
Musiki ruhun gıdasıdır
Musikiye bayılıyorum
Şiir yazıyorum
Şiir yazıp eskiler alıyorum
Eskiler verip musikiler alıyorum
Bir de rakı şişesinde balık olsam

RAHAT

Şu kavga bir bitse dersin
Acıkmasam dersin
Yorulmasam dersin
Çisim gelmese dersin
Uykum gelmese dersin
Ölsem desene

DELİKLİ ŞİİR

Cep delik, cepken delik
Kol delik, mintan delik
Yen delik kaftan delik
Kevgir misin be kardeşlik

İKİ YİĞİT ASKER

LETAİF - İ EBU NÜVVAS

"Ebû Nüvvas'ın Şakaları" adlı Arapça kitabı, 1921'de Himmet-zâde Türkçeye çevirerek yayınlamıştır.

Ebû Nüvvas yoksul bir çöl çocuğuydu. Ancak parlak zekâsı ve özellikle ince nükteleriyle, Abbasî'lerin en parlak döneminin, halîfesi Harunerreşi'in nedimi oldu. Ama hiç bir zaman dalkavukluk yapmadı. Ateşli diliyle Harunerreşit'i bile yermekten geri durmadı.

Ebû Nüvvas cüce, kambur, bir kolu ötekinden kısa, çok çirkin bir adamdı. Ama tatlı sözlülüğü ve çekici söyleşileriyle çevresi hep kalabalıktı.

"Letaif-i Ebû Nüvvas"dan bir hikâye sunuyoruz.

İranlılar, sınırlarına saldırıyorlar diye Abbasî'lere savaş açmıştı. Bunun üzerine Abbasî'ler de asker toplamaya başlamıştı.

Her yerde, her zaman olduğu gibi, savaş sırasında askerlerin değeri birden artmıştı. Ebû Nüvvas'da askerliğe özenmişti. Ama o savaşmak için değil, fiyakalı asker kalpağı giyip Bağdat sokaklarında caka satmak için asker olmak istiyordu.

Komutana gidip, askere alınmasını diledi.

Komutan,

-Sen asker olamazsın! dedi.

- Neden olamazmışım?

-Boyun kısa...

-Gül de kısa ama, kavaktan makbuldür.

-Ufaktefeksin!

-Altının ufağı, bakırın büyüğünden değerlidir.

Bunun üzerine Ebû Nüvvas'ı orduya almışlar.

Asker kalpağını başına geçirip, Bağdat sokaklarında üç aşağı beş yukarı gezinmeye başladı.

Bir süre sonra savaş başlamış, askerler de cepheye gönderiliyordu. Papucun pahalı olduğunu anlayan Ebû Nüvvas kirişi kırmak için sağa sola başvurduysa da savaştan kaçmanın yolunu bulamadı.

O zamansavaşlarında, karşılaşan iki orduyu kızıştırmak için, öne iki yanın ünlü iki pehlivanı ortaya çıkar, döğüşürler, sonra da kızışan ordu, birbirine saldırırdı.

Çok kalıplı, iri, yiğit bir İran pehlivanı at oynatarak ortaya çıktı.

-Ha, ha, haaayt!..Varmı karşıma çıkacak ölümüne susamış biri!... diye bir nara patlatınca, yer gök inlemesinden, Ebû Nüvvas da korkusundan tirtir titriyerek ko-

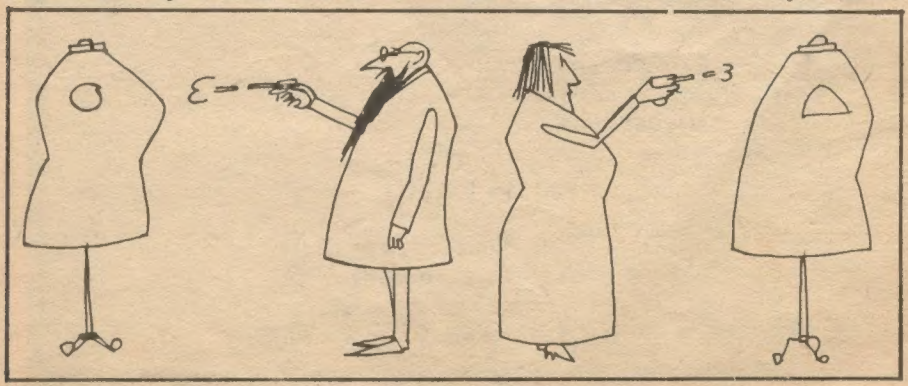

caman asker kalpağının, altında büzüldü.

Başkomutan Ebû Nüvvas'ı çağırıp,

-Bu pehlivana karşı sen çıkacaksın, dedi, hadi bakalım göster kendini! ..

Şaşalayan Ebû Nüvvas dili dolanarak,

-Aman...Şaka mı yoksa?..dediyse de,işin şakaya gelir yanı yoktu .

-Ama bu herif beni öldürür...

-Ne önemi var!..Daha iyi ya rütbelerin en yükseği olan şehitliğe yücelirsin...O zaman yerine başkasını göndeririz...

-Sizce önemi yok ama, bence çok önemi var. Ölümümden sonra göndereceğiniz adamı şimdiden gönderseniz...

-Olmaz! Askerlikte, emir emirdir!

-Ama benim atım yok!

-Atlarımdan beğendiğini seç, al!

-Karnım da aç!

-Ne istersen al mutfaktan!

Ebû Nüvvas, üstünden düşmemek için yaşlı sıska bir beygir aldı ... Mutfaktan da ekmek, çörek, iki kızarmış tavuk, iki şişe de şarap alıp terkiye koydu, atı alana sürdü.

İran pehlivanı karşısında eciş-bücüş bir yaratık görünce, nara - lar atarak, Ebû Nüvvas'ın üstüne atını dört nala sürdü. Ebû Nüvvas,

-Dur aman yiğit! Aman telesme!sözüm var, kellemi almadan hele beni bir dinle! dedi.

Şaşıran İran pehlivanı durunca Ebû Nüvvas ona sordu:

-Ben seni tanımıyorum, sen beni tanıyor musun?

-Yooo... ilk görüyorum.

-Ben de seni...Aramızda bir düşmanlık var mı?

-Yok!

-Ana-babalarımız arasında bir düşmanlık, var mıydı?

-Sanmam...

-Öyleyse biz çıldırdık mı kardeşim, ne diye deli gibi birbiri - mize saldırıyoruz?

-Buraya savaşmaya geldik!

-Kim birbirine düşmansa savaşı kimler açtıysa, onlar savaşsın... Bize ne oluyor?Aklımızı mı kaçırdık...

-Ben askerim ama..

-Ben de...Git döğüş dediler, geldim. Birimizden biri ölecek. Onun yerine başkası gelecek ... Derken iki ordu kızışıp savaşacak. Biri yenilecek. Hükümetler barış yapacak... Bir zaman sonra yine savaş açılacak. Bu kez de çocuklarımız birbirini öldüre - cek...

-Sen ne demek istiyorsun?

-Heğbemde yiyecek, terkimde de içki var.. Gel şunları seninle bir güzel yiyip içelim...

-İyi ama, herkes bize deli der, askerler, komutanlar bize bakıyor.

-Burda yemeyiz ki.. Sen bir iki kılıç, gürz sallarsın ben kaçarım, sen kovalarsın...Şu tepenin ardına gidince yer içeriz...Sonra sen bana silâhlarını verirsin, ben de sana ayrı yollardan, ordularımıza gideriz. İkimiz de"düşmanımızı, öldürdük! "deriz. Nasıl olsa, ordulardan biri yenilecek. Ben esir olursam, sen beni kurtarırsın, sen esir olursan, ben seni kurtarırım.

Ebû Nüvvas'ın dediği gibi yapıyorlar. Sonuçta İran ordusu yeniliyor.. Ebû Nüvvas, Harun Reşit'e rica ederek, İran pehlivanını esirlikten kurtarıyor.

YANLIŞ ANAHTAR

Savaşa giden bir Ortaçağ derebeyi, en yakın dostuyla vedalaştıktan sonra, desteden çıkardığı bir anahtarı ona verdi,

-Bu karımın bekâret kemerinin anahtarı, dedi, eğer üç yıla kadar dönmezsem, kilidi açarsın.

Derebeyi yola çıktı ve henüz birkaç kilometre gitmeden, dostu atı köpük içinde ona yetişti, nefes nefese,

-Çok şükür yetişebildim, dedi. Yahu, sen bana yanlış anahtar vermişsin...

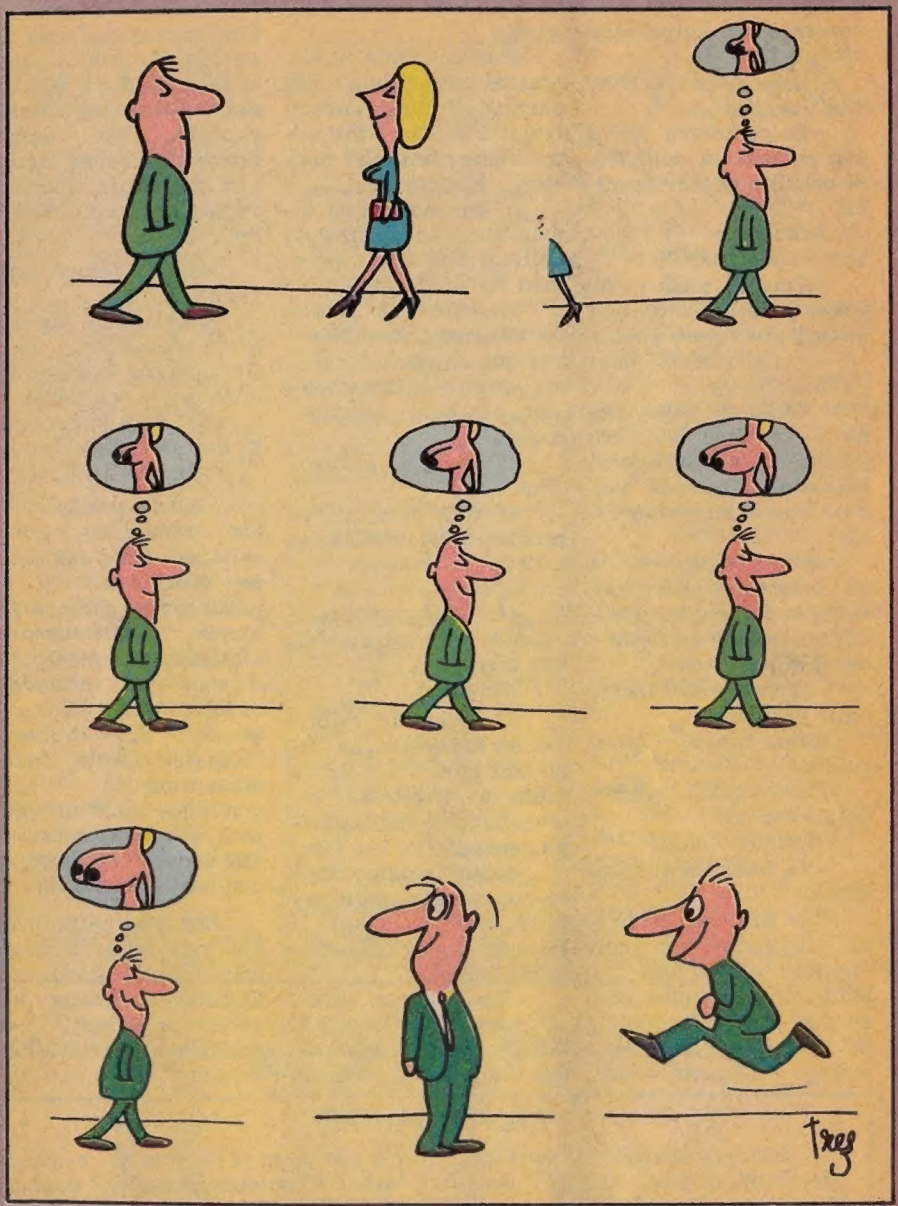

Cumartesi günleri Günaydın Gazetesinin ilâvesi olarak verilen Ustura' - da yerli ve yabancı en güzel mizah yazıları ve karikatürleri bulunmaktadır . Ustura'ları biriktirirseniz, çok zengin bir mizah hazinesine sahip olacaksınız .